

JUMALAN LAPSI

Joh. 1:6-13

6. Tuli mies, Jumalan lähettäjä. Hänen nimensä oli Johannes. 7. Hän tuli todistajaksi, todistamaan valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan. 8. Ei hän ollut se valo, vaan hän tuli todistamaan valosta. 9. Todellinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan. 10. Maailmassa hän oli, ja maailma oli hänen kauttaan syntynyt, mutta maailma ei	tuntenut häntä. 11. Hän tuli omaan maahansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. 12. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä. 13. He eivät ole syntyneet verestä, eivät lihan tahdosta eivätkä miehen tahdosta vaan Jumalasta.

Neljänlaiset ihmiset

On olemassa neljänlaisia ihmisiä. On niitä, jotka uskovat Jeesukseen, mutta heillä ei ole vielä pelastusvarmuutta. He ovat tarttuneet Herran lupaukseen: "Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu." He ovat huutaneet ja päivittäin huutavat. Silti monelta heiltä saattaa puuttua pelastusvarmuus, vaikka he ovat todellakin pelastuneita.

Sitten on niitä, jotka ovat pelastuneet ja myös tietävät sen. Heillä on selkeä pelastusvarmuus. Sellainen tila on toki uskovan kristityn normaalitila.

Sitten on niitä, jotka kulkevat kohti kadotusta, mutta luulevat silti olevansa pelastettuja. He ovat luulouskovaisia. Tänä päivänä nämä luulouskovat eivät enää kansoita kirkkojen penkkejä niin kuin vielä takavuosina. Pikemminkin he ovat niitä, jotka erään Väinö Runon mukaan laulevat: "Vapaa on mun uskoni, se on mulle kunniaksi!" He ovat rakentaneet itselleen sopivan uskon, oman Jumalansa ja pelastustiensä.

Vihdoin on niitä, jotka tietävät olevansa kadotettuja.

On erittäin tärkeää tietää, mihin noista ryhmistä kuulumme. Sillä täällä armon ajassa kadotettu voidaan vielä löytää ja pelastaa. Tie Herran luo on vielä auki.

Varmuus pelastuksesta

Miten voisin päästä täyteen varmuuteen siitä, että olen todellakin Jumalan lapsi?

Me luemme joka sunnuntai pelastusvarmuustekstin synnintunnustuksen jälkeen. Se on oikein ja todella tarpeellista meille. Yhteinen kokoontumisemme on sitä varten, että yhdestä sydäimestä käännämme katseemme rakastavaan taivaalliseen Isäämme ja kiitämme Häntä Golgatan armosta Jeesuksen ristinuhrin tähden. Aivan kuin pieni lapsi pienin välein juoksee vanhempiensa luokse varmistamaan oman turvallisuutensa ja heidän rakkautensa. Samoin mekin joka kerta yhdessä varmistamme Herran armon riittävydestä ja varmuudesta.

Kalvavat epäilyt

Muistan kuitenkin ajan uskon tuleamiseni jälkeen, jolloin todistin innokkaasti koulukavereilleni ja muille Jeesuksesta. Muistin hyvin selkeästi, miten vuoden 1960 hei-

nä-elokuun vaihteen eräänä keskiviikkoiltana klo 22 olin saanut kohdata Vapahtajan. Olin saanut syntini anteeksi ja sydämeen ilon ja rauhan. Mutta sitten erilaisten lankeemusten vuoksi rauha ja ilo olivat tipotiessään. Sain toki aina palata Golgatalla minun puolestani kärsineen Vapahtajan luo tunnustaen syntini ja omistaen ne anteeksi. Mutta sisintäni vaivasi kalvava epäily siitä, että olinko sittenkään oikeasti pelastettu, kun näin oman sydämeni syntisyyden ja toistuvat lankeemukseni. Siksi kun todistin muille Jeesuksesta palauttaen mieleeni nuo monet anteeksi saamisen kokemukset, samalla yritin myös todistaa itselleni, että todellakin olin pelastettu. Kalvava epäilykseni oli siinä, että mahtaako pyhä ja kaikkivaltias Jumala enää rakastaa tai edes sietää minunlaistani jatkuvasti lankeavaa.

Päätely

Yritin sitten myös päätellä erilaisista Jumalan antamista hyvistä lahjoista, että Jumalan täytyi edelleen rakastaa minua: Minulle Hän antoi hyvän kodin, hyviä uskovia ystäviä, menestystä koulussa, tyttöystävän ja hyvän terveyden. Sitten Jumala otti kaikki nuo ulkoiset tukensa pois viemällä minut vakavan sairauden kouriin kaukana kodistani ja ystäivistä. Siellä kuolemaa silmästä silmään katsellessa kysymys nousi entistäkin polttavammaksi. Onko todellakin täysin varmaa, että pääsen Herran luo kirkkauteen ja saan kirkastetun ylösnousemusruumiin Hänen luonaan. Pääsenkö katselemaan Häntä kasvoista kasvoihin.

Hengen hedelmä

Yritin myös kysellä itseltäni, näkyykö minussa mitään niitä hedelmiä, joita Pyhän Hengen minussa oli määrä synnyttää, sillä tiesin vallan mainiosti, että uskoon tullessani olin saanut Pyhän Hengen. Toki halusin todistaa muille, luin mielelläni Sanaa, yritin vaelttaa Sanan mukaan, mutta kovin vaatimatonta oli se muutos, jota odotin itsessäni tapahtuvan.

Tiesin, että Pyhä Henki jakaa omilleen myös armolahjoja ja erilaisia kokemuksia. Siksi yritin mittailta myös kokemusteni aitoutta. Luulen, että mini tavoittelee yhä armolahjoja enemmän siksi, että haluaa vakuuttua Jumalan rakkaudesta itseensä kuin pelkästään halusta palvella muita saamallaan lahjoilla.

Sielunvihollisen tavoitteet

Pelastusvarmuus kysymyksessä on syytä pitää mielessä se, mikä on kuvattu Tampereen tuomiokirkon kattoholvin kuvassa. Sinne on kuvattu käärme. Jokaiseen jumalanpalvelukseen kokoontuvan seurakunnan keskelle luikertelee myös käärme, joka pyrkii etsiviltä riistämään Jumalan sanan ymmärryksen ja pelastuksen mahdollisuuden. Mutta sen toiminta ei rajoitu vain siihen. Se pyrkii kaikin keinoin riistämään myös uskoviilta pelastusvarmuuden. Sen seurauksena uskovista tulee ilottomia ja voimattomia. Heiltä katoaa se ilo ja rauha, joka vetäisi toisia ihmisiä pelastuksen osallisuuteen. Paholainen pyrkii tekemään meistä säälettäviä uskovia.

Siinä sen eräs perusmenetelmä on se, mihin itse sorruin. Se on suuntaamaan katseemme omaan sydämeemme ja tarkkailemaan omaa uskoa ja omaa hengellistä elämää.

Katse Kristukseen ja Hänen uhriinsa

Uskoon tulostani kesti kokonaiset neljä vuotta ennen kuin sitten eräällä junamatkalla lukiessani erästä kirjaa sen lehdistä ponnahti esiin lause: ”Jeesuksen veri riittää!”

Jeesuksen Golgatalla vuodattama uhriveri riittää pyyhkimään pois ei vain menneitä syntejä vaan myös nykyiset ja tulevat syntini. Siksi saan olla täysin varma pelastuksestani. Mutta nyt ei ollutkaan kysymys oman uskon varmuudesta vaan Jeesuksen antamien lupausten varmuudesta. Pyhä Henki alkoi todistaa sydämelleni, että olen Jumalan lapsi. Sen Hän teki suuntaamalla katseeni tuohon ihmeelliseen ja rakastavaan Isään, pyhään kaikkivaltiaaseen, jolle saan kuitenkin sanoa suurella läheisyydellä: "Abba, Isä" Pyhän Hengen todistus Jumalan lapsen oikeudesta onkin sitä, että Hän kääntää sydämemme ja mieleemme katselemaan Herran kirkkautta ja armoa.

Pelastusvarmuus on siis pohjimmiltaan varmuutta Pelastajasta, varmuutta Hänen luotettavuudestaan, Hänen pelastustekojensa riittävydestä. Pelastusvarmuuden perusta on siinä, että Herra itse vakuuttaa meidän sydämellemme: "Olet minun!"

Vastaan ottaminen

*12. Mutta kaikille, jotka **ottivat** hänet **vastaan**, hän antoi oikeuden tulla **Jumalan lapsiksi**, niille, jotka **uskovat** hänen nimeensä. 13. He eivät ole **syntyneet** verestä, eivät lihan tahdosta eivätkä miehen tahdosta vaan **Jumalasta**.*

Jumalan lapseksi tulemisen prosessi, uskon syntymisen tapahtumasarja on kuvattu näissä suurenmoisissa sanoissa. Ensin on vastaanottaminen. Kun otamme jonkun ihmisen vastaan, se tapahtuu niin, että avaamme sydämemme tämän ihmisen puheelle. Emme tapaa ketään ihmistä sillä, että vain näemme hänet. Saatamme istua useita tuntejakin jonkun vieressä junassa, lentokoneessa ja bussissa sanaakaan sanomatta. Emmi siksi tapaa häntä. Mutta jos jostain syystä syntyy keskustelu, olemme kohdanneet vieressä istujamme. Siitä saattaa kehkeytyä syväkin ystävyys-suhde. Usko alkaa siis siitä, että Herra itse avaa meidän sydämemme oven vastaanottamaan Hänen puheensa.

*Meitä kuuntelemassa oli myös muuan Lyydia, jumalaapelkäävä nainen, joka oli kotoisin Tyatirasta ja kävi kauppaa purppurakankailla. **Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vastaan sen mitä Paavali puhui, 15. ja hänet ja hänen perhekuntansa kastettiin.** Hän sanoi sitten meille: "Jos kerran pidätte minua Herraan uskovan, tulkaa kotini ja jääkää vieraikseni." Hän vaatimalla vaati meitä tulemaan. (Apt. 16:14-15)*

Usko

*Teidät on haudattu hänen kanssaan kasteessa, ja siinä teidät on myös herätetty hänen kanssaan uskon kautta. **Tämän uskon vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista.** (Kol. 2:12)*

Jeesuksen vastaanottaneille Hän antaa oikeuden ja voiman tulla Jumalan lapseksi. Alkukielen sana *exusia* sisältää sekä voiman että oikeuden. Voiman ja oikeuden eli siis arvovallan suhdetta kuvaa tilanne, jossa ihminen yrittää omalla voimalla pysäyttää valtaisan kuorma-auton. Siihen eivät ihmisvoimat riitä. Mutta kun poliisi nostaa kätensä pystyyn, kuorma-auto pysähtyy. Kun me saamme oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, saamme samalla myös Jumalan Pyhän Hengen voiman tekemään elämä Jumalan kanssa mahdolliseksi.

Uskossa on kysymys kokonaisvaltaisesta jättäytymisestä Herran varaan. Se on le-

päämistä toisen tekojen varassa. Se on turvautumista Herran nimeen eli Herran olemukseen ja Hänen pelastustekoihinsa Golgatalla ja ylösnousemuksessa.

Uusi syntymä

Pelastuksessa on kysymys **syntymisestä**, uudestisyntymisestä, jossa meihin annetaan kokonaan uusi elämä. Tämä syntyminen on rinnakkainen eli analoginen tapahtuma luonnolliseen syntymään siinä mielessä, että kukaan ei voi synnyttää itseään ja siitä alkaa uusi olemisen ja elämän muoto, sellainen jota ei aiemmin ollut.

Pelastuksen ihme ei tapahdu meidän tahtomisellamme eikä liioin muiden ihmisten vaikutuksesta. Kysymys on Jumalan täysin suvereenista eli vapaasta työstä elämässämme. Pelastus ei ole meidän tahtomme ratkaisu vaan Jumalan tahdon ratkaisu. Uudestisyntyminen on myös sikäli rinnakkainen luonnollisen syntymän kanssa, että se on kertakaikkinen ja siitä alkaa elämä, jota on ylläpidettävä hengellisellä ravinnolla.

Elämän ylläpito Sanasta

Pelastusvarmuudessa on siksi myös kysymys siitä, että toistuvasti palaamme katselemaan ja ihailemaan sitä Jumalaa, joka yksipuolisella rakkaudellaan valitsi meidät, vanhurskautti meidät ja pitää Pyhän Hengen kautta yllä elämäämme ja suhdettamme Häneen, joka on elämämme. ”Elämme jokaisesta Sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.”

Valo tunkeutuu pimeyteen

Pelastuksen luonnetta täydellisenä Jumalan tekona korostaa se, että ”*Jeesus tuli omiensa (sekä oman kansansa että omien luotujensa) luo, mutta he eivät ottaneet Häntä vastaan*”. Päinvastoin pimeys nousi kovaan vastarintaan pyrkien tuhoamaan Hänet jo aivan pienestä pitäen. Ihmiset eivät tänäkään päivänä tahdo veristä, ristiinnaulittua Kärsijää pelastajakseen. Mutta siitä huolimatta, että koko pimeys pani vastaan, Hän tuli ja valmisti pelastuksen. Eikä vain niin, vaan myös Hän saa Pyhän Hengen voimalla sanansa läpi pimeydessä oleviin sydämiin. Hänessä alkoi uusi pelastettujen suku.

Pastori Itoon uskoon tulo

Vuoden 1920 syyskuun 27. päivän iltana lähtiessäni kotoa annoin vanhempieni ymmärtää meneväni tavan mukaan iltakouluun, mutta matkalla päätinkin mennä kaupungille huvittelemaan. Olin usein ennenkin jäänyt luvatta koulusta pois ja mennyt elokuviin, milloin minulla vain oli rahaa siihen. Petin vanhempieni ja itseäni, vaikka tiesin hyvin, että paljastuminen veisi asiat entistäkin surkeampaan jamaan. En kuitenkaan kyennyt luopumaan vaarallisesta leikistäni.

Sinä iltana olisin halunnut mennä elokuviin, mutta - kun nyt asiaa ajattelen - kaikeksi onneksi minulla ei ollut ropoakaan rahaa. Siksi menin kaupungille maleksimaan ajan tappamiseksi yhdeksään asti, jolloin iltakoulun tunnit loppuisivat.

Asuin Nagoyassa, yhdessä Japanin suurimmista kaupungeista. Kävelin keskustan korkeiden rakennusten reunustamia katuja. Kulkiessani kahden kerrostalon väliin jääneen verrattain kookkaan japanilaistyyppisen asuinrakennuksen ohi kuulin sisältä laulun ääntä. Jokin laulusa veti minua puoleensa. Koska olin juuri sillä hetkellä epä tietoinen siitä, miten viettäisin aikani, ajattelin, että katsotaanpas, mitä tuolla mahtaa tapahtuu ja astuin ovesta sisään.

Meneillään oli kristillinen evankelioimiskokous. En ollut milloinkaan käynyt kristillisessä kirkossa, en kuullut ainoatakaan saarnaa enkä virttä puhumattakaan siitä, että olisin nähnyt Raamattua. En siis ymmärtänyt mistä oli kyse, mutta uteliaisuuttani puikahdin takimmaiselle penkille ja jäin istumaan ja seuraamaan tapahtumien kulkua. Jos olisin tiennyt, että kysymys oli kristillisestä tilaisuudesta, en todennäköisesti olisi sinne mennyt, sillä pienestä pitäen oli kuullut, että "jaso" (kristinuskon haukkumanimi) oli huono, ulkomaalaisten uskonto, joka ei kuulu japanilaisille.

Koolla oli 40-50 ihmistä. Katsellessani heidän kasvojaan silmiini pisti heti, miten valoisa ja rauhallinen ilme heillä oli. Omat kasvoni olivat synkät. Niistä kuvastivat tyytymättömyys, levottomuus ja katkeruus, jotka täyttivät olemukseni. Työpaikallanikin minua moitittiin usein synkkyydestä, ainaisesta valittelusta ja vastenmielisestä asenteestani kaikkeen. Itsekin tiesin, että minulla oli synkät ja tyytymättömät kasvot, jotka kuvastivat sydämeni ja synnin pimeyttä. Siksi hämmästyin ihmisiä, jotka lauloivat puhdas, valoisa ja onnellinen ilme kasvoillaan.

Suljin silmäni ja kuuntelin heidän lauluaan. En ymmärtänyt laulujen runokieltä enkä niiden sisältöä. Ihmettelin vain laulajien kasvojen puhtautta. Olinhan kuullut vain työpaikkani rivoja iskelmiä. Kaunis laulu rauhoitti mieltäni ja minusta tuntui, kuin se olisi puhdistanut likaista sydäntäni. Istuin silmät kiinni. Minun tuli hyvä olo. Liikutuin syvästi.

Laulun loputtua kokouksen juontaja alkoi rukoili. En ollut kuullut sellaista rukousta milloinkaan aiemmin. Se erosi suuresti niistä rukouksista, joita japanilaiset rukoilevat buddhalais- ja shintotemppeleissä. Rukoilija aivan kuin keskusteli jonkun läsnä olevan kanssa. Sen jälkeen hän ilmoitti, että illan puhe tulisi käsittelemään Jumalan armoa, ja esitteli puhujan.

Minun viisitoistavuotiaan silmissäni puhuja näytti suunnilleen isoisäni ikäoverilta. Kaiken lisäksi hän oli länsimaalainen. En ollut koskaan aikaisemmin kuullut ulkomaalaisen puhuvan. Myöhemmin sain kuulla, että hän oli Kinjoo-oppilaitoksen perustaja tohtori E.H. McAlpin. Tämä lähetyksen ylläpitämä arvostettu oppilaitos käsitti tyttöjen keskikoulun, lukion ja naisyliopiston. McAlpin oli hyvin pitkä mies. Hämmästyin, että joku ulkomaalainen osasi puhua kieltämme ja aloin kuunnella tarkkaavaisesti.

- Hyvää iltaa, olen iloinen, kun olette kokoontuneet tänne. Tänä iltana puhun teille Jeesuksesta Kristuksesta.

Kuulin ensi kertaa elämässäni nimen Jeesus Kristus. En tiennyt, että sen nimistä henkilöä oli koskaan ollut olemassakaan.

- Jeesus Kristus syntyi 2000 vuotta sitten tähän maailmaan. Mutta minkä tähden Hän tuli? Kuulkaamme se Hänen omasta sanastaan. Eläessään maan päällä Hän sanoi itsestään näin: 'Minä olen maailman valkeus. Joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus'.

Tohtori McAlpin ja avasi Raamattunsa tämän Johanneksen evankeliumin 8.luvun 12. jakeen kohdalta ja luki sen japaniksi.

En ymmärtänyt sanojen sisältöä, mutta sitten hän jatkoi:

- Jeesus Kristus tuli valoksi tähän maailmaan. Hän tuli tuomaan maailman kaikkia ihmisiä varten valon, sydämiä valaisevan todellisen valkeuden. Vaikka ihminen nyt eläisi kuinka synkässä pimeydessä tahansa, ottamalla Jeesuksen vastaan sydämeensä ja Jeesuksen rakkauten voimasta uskomalla Jumalan armoon hän voi päästä elämään valossa ja pelastua valon lapseksi. Jeesus ei tullut kutsumaan ja pelastamaan tämän maailman mahtavia ja erinomaisia ihmisiä, vaan syntiensä tähden pimeydessä kärsiviä, huonoja. Hän tuli pelastamaan heidät synnin pimeydestä Jumalan valkeuden lapsiksi, pahan vallasta uusiksi ihmisiksi. Sitä varten Jeesus tuli.

Sanat koskettivat minua syvästi. Tiesin nimittäin olevani pimeyden lapsi. Köyhyyden kuopassa ja toivottomana koin olevani huono, kelvoton ihminen. Elin päivät päästään kiroten yhteiskuntaa, ihmisiä ja jopa vanhempianikin. En piitannut työnteosta enkä koulunkäynnistä. Olin kulkemassa synnin tietä yhä synkempään pimeyteen. En uskonut, että mikään tai kukaan voisi minua auttaa. Mutta Jeesus olikin tullut muuttamaan uudeksi juuri minunlaisteni onnettomien ihmisten elämän. Jeesus oli tullut maailmaan pelastamaan toivottomia ihmisiä. Hämmästyneenä kuuntelin puhetta yhä tarkkaavaisemmin.

- Pian tulee joulu. Jouluna iloitsemme siitä, että Jeesus tuli tähän maailmaan todistuksena Jumalan elävästä rakkaudesta meitä kohtaan. Toivoisin, että te, hyvät kuulijat, ottaisitte Jeesuksen vastaan sydämiinne ja voisitte viettää tänä vuonna todellista joulua, julistaja jatko.

Japanissa ollaan yleisesti sitä mieltä, että kristillinen julistus on ensikertalaiselle hyvin vaikeatajuista, mutta minä ymmärsin tuon iäkkään julistajan sanoman heti sinä iltana. Sydämeni avautui ymmärtämään, että Jeesus oli tullut pelastamaan minut sellaisena kuin olin. Jumala antoi sydämeeni uskon Jeesukseen ja tulin pelastuksesta osalliseksi tässä elämäni ensimmäisessä kristillisessä kokouksessa.

Puhe päättyi yhteiseen rukouskehotukseen. Kun kaikki kumarsivat pänsä, minäkin tein niin. Mietin, millainen rukous olisi tällä kertaa. Mutta lähetysaarnaja sanoikin:

- Ennen kuin rukoulemme, haluaisin kysyä, onko täällä tänä iltana ketään, jolla ei ole todellista iloa ja sydämen rauhaa. Onko ketään, joka huolimatta siitä, että haluaisi elää hyvää ja puhdasta elämää, joutuu päivittäin viedyksi yhä syvemmälle pimeyteen ja pahaan, mutta haluaisi saada todellisen pelastuksen ja avun? Jos täällä on joku tällainen ihminen, nostakoon hän kätensä merkiksi. Haluan rukoilla hänen puolestaan, että Jeesus pelastaisi hänet ja vuodattaisi häneen oman elämänsä.

Minusta tuntui kuin päälleni olisi yhtäkkiä heitetty sangollinen kylmää vettä. Pelästyin pahanpäiväisesti:

- Miten tämä mies voi tietää minun elämäni asiat ja sydämeni tilan noin hyvin? Onko joku kertonut hänelle minusta? Hänhän puhuu selvästi minusta!"

Sisimmässäni huusin samalla:

- Olen saastainen, olen syntinen ihminen, pimeydenlapsi. Rukoilkaa puolestani!

Mutta en kuitenkaan uskaltanut nostaa kättäni, koska ympärilläni oli paljon muita. Mutta puhuja toisti lämpimän kehotuksensa vielä pari kertaa. Lopulta päätin:

- Turha minun on yrittää salailla itseäni. Hänhän tietää jo kaiken. Otan tänä iltana Jeesuksen vastaan. Pyydän, rukoilkaa puolestani!

Nostin käteni. Silloin julistaja tuli ja pani kätensä pääni päälle ja rukoili puolestani.

Tämä tapahtui siis 27.9.1920 ollessani viisitoistavuotias. Minua kehoitettiin aloittamaan kirkossakäynti läheisessä Nagoyan kirkossa. Osallistuin säännöllisesti jumalanpalveluksiin ja sunnuntai-illan evankelioimiskokouksiin.

Ensimmäisten kolmen viikon aikana käytin kokouksissa kirkon Raamattuja ja laulukirjoja. Halusin kuitenkin kirjoittaa muistiinpanoja Raamattuun ja alleviivata punakynällä puhuttelevia kohtia, joten ostin pienillä säästöilläni oman Raamatun ja laulukirjan.

Seurakunnan vanha pastori Masa-aki Sugihara neuvoi minua joka arkiaamuna lukemaan yhden luvun Uutta ja yhden Vanhaa Testamenttia, ymmärsin lukemaani tai en, rukoilemaan ja sitten aloittamaan päivän työt ja opinnot. Illalla nukkumaan mennessäni minun piti kiittää kuluneesta päivästä, tunnustaa syntini ja pyytää Herraa antamaan ne anteeksi ja nukkua siten levollisesti.

Tein niin kuin hän oli sanonut. Päivittäisessä raamatunluvussani lähdin liikkeelle 1. Moosek-

sen kirjan ja Matteuksen evankeliumin alusta. Koska kristillinen kirkko ja Raamattu olivat minulle entuudestaan täysin vieraita, lukemassani oli paljon sellaista, mitä en ymmärtänyt. Muistin kuitenkin pastorin sanat:

- Lue säännöllisesti, vaikka et ymmärtäisikään kaikkea!

Ja tein niin.

Jatkettuani kirkossa käyntiä pari kolme kuukautta alkoi työ ja koulunkäynti maistua paremmalta. Olosuhteet eivät kyllä muuttuneet. Olimme yhä köyhiä ja jouduin edelleen käymään iltakoulua. Mutta se ei enää katkeroittanut mieltäni. Aloin huomata, että oli itse asiassa hyödyllistä käydä työssä ja opiskella saman aikaisesti. Elämä alkoi tuntua mielekkäältä, rohkaisuun ja uusi toivo alkoi sarastaa. Sain Jeesukselta voimaa työntekoon ja opiskeluun.

Eräänä iltana, kun tulin koulusta kotiin, isäni kutsui minut luokseen. Isät olivat noihin aikoihin Japanissa melkoisia patriarkkoja, joten hiukan aralla mielellä istuuduin hänen eteensä.

- Eiichi, sinä olet viime aikoina muuttunut, hän aloitti.

Kun ihmettelin, mikä minussa oli muuttunut, hän jatkoi:

- Kasvojesi ilme on muuttunut valoisammaksi. Ennen olit aina synkännäköinen. Lisäksi nykyään sanot usein kiitos ja pyydät anteeksi. Mikä sinut oikein on muuttanut? Mitä teet ja mitä opiskelet tätä nykyä?

Hämmästyin, sillä itse en ollut huomannut mitään erikoista muutosta arkielämässäni kotona. Mutta isäni oli havainnut sen ja iloitsi, kun synkkyyteni oli vaihtunut valoisuudeksi, tyytymättömyyteni kiitollisuudeksi ja itsekeskeisyyteni toiset huomioivaksi ja anteeksi pyytäväksi asenteeksi.

Iloitsin kovasti siitä, mitä kuulin. Kun sain ensi kertaa kuulla evankeliumin, tohtori McAlpinhan oli luvannut:

- Jeesus tuli maailmaan muuttamaan pimeyden lapset valkeuden lapsiksi. Hän tuli pelastamaan kelvottomat ihmiset Jumalalle kelpaaviksi.

Iloni johtui siitä, että sain nähdä lupauksen toteutuneen omassa elämässäni. Päätin pyytää kastetta. Pastori Sugihara suoritti kasteen jouluna 1920, kolme kuukautta siitä, kun ensi kerran olin tullut kirkkoon. Olen todella kiitollinen, että olen saanut vaeltaa uskossa siitä asti.

Entä Sinä?

Oletko Sinä Jumalan lapsi? Ei ole mitään suurempaa lahjaa ja etuoikeutta, kuin saada kutsua omaa Luojaansa ja Lunastajaansa Isäksi! Jos tiedät, että et ole vielä, Hän itse vakuuttaa, että Hän haluaa Sinut pelastaa ja ottaa omakseen. Hän kutsuu Sinua Sanansa kautta.

Jos olet, mutta kipuilet elämän taakkojen ja ahdistusten alla pelastusvarmuus kysymyksen kanssa, niin Herra kutsuu Sinua kääntämään katseesi omasta itsestäsi Häneen. Hän haluaa vakuuttaa sinulle: "Olet minun. Kukaan ei voi Sinua riistää minun kädestäni."